

Така става обикновенно.

Но... понѣкога времето измамва растенията. Есенъта се случи суха и топла. Ябълкови, крушови, сливови и др. дървета, на които плодоветѣ отдавна сж узрѣли, опадали или обрани, сж образували сжщо така отдавна своитѣ пжпки за презимуване. Пжпкитѣ сж поспали известно време и, следъ малко дъждъ, нагрѣе ли ги по-силничко слънце, тѣ се измамватъ — може би пролѣтъ е дошла — и бързатъ да се развиятъ. Нацѣвтываютъ дърветата — втора младостъ, вторъ животъ презъ сжщата година. Но късно е. Зимата приближава съ голѣми крачки. Често цвѣтоветѣ не успѣватъ даже спокойно да прецѣвтять, и узнали измамата, нерадостно навеждатъ глави, покосени отъ подранила слана. Понѣкога дърветата побързватъ и плодъ да вържатъ, но... безполезно. Не узрѣватъ такива плодове — време нѣматъ. Пъкъ и неджгави сж. Нали нѣма насѣкоми вече — много отъ цвѣтоветѣ сж се самоопрашили, а при самоопрашването не се образуватъ добри семена и плодоветѣ не се развиватъ нормално. Втората младостъ струва скжпо на дървото. То изхарчва частъ или всичката си храна, която бѣше приготвило за другата година, пжпкитѣ му се изхабяватъ и повечето пжти на идната пролѣтъ такова дърво не може да цѣвне и върже плодъ. Изхабило е силитѣ си не на време и безъ полза.

К.

